

Придружујући се позиву на Шетњу захвалности, не могу а да се не сетим узречице да је захвалност најкварљивија роба. Поготово је то тачно у нашој култури, где сви позивамо на жртвовање приватних интереса општој ствари, али према онима који су се цели уградили у национално добро – као оних 30.000 мушкараца који су погинули борећи се у редовима Српске војске у Првом балканском рату – не показујемо баш превише захвалности, штавише, често их и сасвим заборављамо.

Зато је за мене ово прилика да се афирмише баш култура захвалности. Она је неопходна како бисмо као народ покушали да изађемо из менталитета „приватизма“ – који каже: мој интерес је све, а за јавно добро шта ме брига – менталитета који је захватио, то сви видимо, не само политику, државну администрацију и медије, већ се убрзано шири и на судство, војску, универзитет, културу, па и на цркву.

Али знамо да је друштво у коме менталитет приватизма превлада мртво друштво, а његови приватизовани и атомизовани чланови нису ништа друго до „живи мртваци“ – заправо много мртвији од оних 30.000 јунака који су пали код Куманова, Једрена или Скадра. Зато је ова Шетња захвалности истовремено и Шетња за живот, шетња за опстанак и очување нашег друштва. Јер некада је – хајде да се сетимо и те пословице – „већа врлина баштину сачувати, него је стећи“ (Nec minor est virtus, quam quaerere parta tueri; Ovid. Ars a, II 13).

Хвала!

(Излагање на [конференцији за штампу](#) на којој су позвани грађани да 24. октобра, шетњом до гроба Војводе Путника, обележе 100 година Кумановске битке) □

(НСПМ)